

Sygn. akt I UK 270/19

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania M. J.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.  
o zwrot zasiłku chorobowego i zasiłku opiekuńczego,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 14 maja 2020 r.,  
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i  
Ubezpieczeń Społecznych w K.  
z dnia 22 listopada 2018 r., sygn. akt V Ua (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 22 listopada 2018 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 29 grudnia 2017 r. w punkcie I i oddalił odwołanie M. J. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 20 marca 2017 r.

Przedmiotem sprawy było pozbawienie ubezpieczonej prawa do zasiłku chorobowego z uwagi na wykonywanie w okresie choroby pracy zarobkowej. Sąd odwoławczy stanął na stanowisku, że podpisywanie przez ubezpieczoną faktur związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą stanowią pracę zarobkową w rozumieniu art. 17 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 645 – dalej jako ustawa zasiłkowa).

Skargę kasacyjną wniosła M. J. , zarzuciła orzeczeniu naruszenie art. 17 ust. 1 zasiłkowej i art. 84 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 5 k.c., a także art. 382 k.p.c.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała, że Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok dopuścił się naruszenia prawa materialnego i procesowego, co skutkowało naruszeniem słusznego interesu prawnego i materialnego ubezpieczonej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

W myśl art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z treści skargi kasacyjnej można się tylko domyślać, że w ocenie ubezpieczonej przyjęcie skargi do rozpoznania uzasadnione jest jej oczywistością. Nie sformułowano bowiem istotnego zagadnienia prawnego, jak też nie odwołano się do rozbieżności w orzecznictwie i nieważności postępowania. Skarżąca nie wyjaśniła na czym ma polegać ziszczenie się przesłanki z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. W każdym razie nie jest wystarczające powołanie się na odmienną subsumcję ustalonych faktów z pozycji art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Ujęta w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX

nr 1940571). W rozpoznawanej sprawie żadna tego rodzaju okoliczność nie miała miejsca. Staje się to zrozumiałe, jeśli prześledzi się orzecznictwo dotyczące art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Prawdą jest, że w wyjątkowych przypadkach dokonywanie przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą pojedynczych czynności nie jest kwalifikowane jako „praca zarobkowa”. Ocena ta jednak w każdym przypadku ma charakter zindywidualizowany i podlega ocenie sądu. W tych okolicznościach nie sposób przyjąć, że wyrok Sądu Okręgowego w K. jest oczywiście wadliwy, czyli dla przeciętnego prawnika, bez szerszej analizy prawnej jawi się jako naruszający art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Konkluzja ta dotyczy również pozostałych podstaw prawnych zaskarżenia.

Dlatego na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.